

[Indenrigsministeren.]

mindske Sandsynligheden for, at Læremesteren støtter Lærlingen i hans Bestræbelser for at dygtiggøre sig, ogsaa derved, at han betaler de Rekvizitter, som Lærlingen bruger paa Skolen.

Ved Ændringsforslag Nr. 24 har man ønsket at give Adgang til Afbrydelse af Læretiden, for at Lærlingen kan faa Adgang til at aftjene sin Værnepligt. Der kan naturligvis nok forekomme Tilfælde, hvor det er af Betydning; men jeg tror nu ikke, det vil blive mange, idet man ikke maa glemme, at Loven kun angaar Personer, som indtræder i Lære mellem det fjortende og attende Aar, og som altsaa normalt, for det store Flertals Vedkommende i hvert Fald, vil have udlært inden det fyldte 22de Aar, det Aar, i hvilket Værnepligten i Almindelighed aftjenes. Bestemmelsen kan dog maaske i visse Tilfælde være heldig, og derfor har jeg kunnet tiltræde den.

Jeg skal ikke komme ind paa den moralske Ændring, som findes i Ændringsforslag Nr. 28; jeg haaber, den maa virke efter sin Hensigt. Derimod skal jeg knytte nogle Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 34, som tilsigter at fritage Læremesteren for Forpligtelsen til at betale Lærlingen den i Kontrakten fastsatte Løn, hvis Undervisningen paa teknisk Skole eller i Handelskolen foregaar i Arbejdstiden. Jeg forstaaer i og for sig meget godt denne Bestemmelse, jeg forstaaer meget godt, at man kan være betænkelig ved at slutte sig til den Form, som Lovforslaget paa dette Punkt har faaet, og jeg har derfor heller ikke villet modsætte mig Ændringen. Men jeg kan ikke tilbageholde en Frygt for, at det derved hyppigt vil foraarsages, at Lærlingen ikke kommer til at deltage i den for ham meget værdifulde Dagundervisning. Men, som sagt, jeg erkender, at Lovforslagets Bestemmelse i visse særlige Tilfælde kan medføre Misbrug, idet man kunde tænke sig en Lærling nogenlunde daglig i en væsentlig Del af Arbejdstiden tage Plads paa Skolebænken, medens Mesteren vedvarende maatte betale. Det kunde naturligvis ogsaa antage Dimensioner, som maatte siges at være urimelige, og som kunde føre til, at vedkommende forsømte sin Værkstedsuddannelse, medens Mesterens Betalingspligt vedvarende var til Stede; men jeg haaber, at Ændringsforslagets Vedtagelse ikke skal hindre, at Mesteren som Regel, hvad der vistnok ogsaa nu er Tilfældet, udbetaler Løn for den Tid, som Lærlingen tilbringer paa Dagskole med det Formaal at dygtiggøre sig i Faget, en Tid, som

jeg tror for mange Fags Vedkommende og for et meget stort Antal Lærlinge maa siges at være særdeles vel anvendt.

Ændringsforslag Nr. 38 har jeg tiltraadt. Det angaar Pligten for Mesteren til at paase, at Lærlingen er Medlem af en anerkendt Sygekasse, og Pligten for Mesteren til at betale for dette Medlemsskab. Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Lausten) ønsker anvendt et andet Udtryk, idet han ønsker, der skal staa, at Mesteren er ansvarlig for, at dette sker, medens Lovforslaget paalægger ham at paase det. Jeg har ved tidligere Lejligheder sagt, at de to Udtryk i det væsentlige dækker hinanden, men jeg tror dog, at Udtrykket „paase“ er værdifuldere i denne Forbindelse, idet det altsaa ligefrem paalægger Mesteren Pligt til — med de Mellemrum, som er Konsekvensen af den paagældende Sygekasses Ordning — at forvisse sig om, at Lærlingen vedvarende staaer der. Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds kan naturligvis sige, at Udtrykket „er ansvarlig for“ betyder det samme; det vil altsaa sige, at hvis Lærlingen er udtraadt uden hans Vidende, maa han bære Byrden derved, men det kommer jo saa an paa, om han kan bære denne Byrde. Som det er udtrykt nu, faar han Pligt til med visse Mellemrum, der ikke er større, end at han anser Kontrollen for betryggende, at paase, at Lærlingen, uanset om Mesteren godt vilde paatage sig Ansvar for Sygdoms Følger, stadig er Medlem, og jeg synes, at der deri ligger en større Betyggelse. Jeg maa dog sige, at den Tilføjelse, som Flertallet har gjort, hvorefter Paragraffen kommer til at lyde paa, at Læremesteren har Pligt til at betale — og saa fortsættes der: „saafremt han ikke er sygeforsikret som Familiemedlem“, vist ikke gaar i denne Form, thi dette „han“ kommer til at gaa paa Læremesteren, medens der dog er tænkt paa Lærlingen, og der maa derfor sikkert staa: „saafremt Lærlingen ikke er sygeforsikret som Familiemedlem“. Men det er jo en Ændring af ganske formel Art, som let kan foretages mellem anden og tredje Behandling.

Hvad angaar de af Mindretallet under Nr. 3 og de andre Mindretal stillede Ændringsforslag, maa jeg, som jeg begyndte med at sige, anbefale det høje Ting at stemme imod disse. Jeg kan ganske tiltræde de Bemærkninger, som et Flertal bestaaende af Venstres og det konservative Folkepartis Medlemmer har fremsat i Betænkningen. Jeg er af den Opfattelse, at hele den Række Bestemmelser, som her foreslaas angaaende Oprettelse af Lærlingekommissioner, af